

— 48 —

Avantas cap canonje—de panxa me guanyava
ni en costa mallorquina—se n' trova de tan preu;
avuy ni la candela—que de gastar s' acaba
presenta menos bulto—que lo volúmen seu.

Llavors serne lograva—l' enveja dels mes grassos,
vuy fins dels magriscolis—ne so compadescut;
fils ferros tinch per camas—cabells ne tinch per brassos
ni sombra só ja d' home—per alt só un esternut.

El coll pot be servirne—per fer de mitxa cana,
un metro te la boca—me surt un pam el nas;
si en el mirall me poso—retrato de la gana,
treball tan admirable—*Fortuny* no l' feyas pas.

Afana á las estables—la boca per trenyinas;
las barras de no moures—no tenen moviment;
las camas si camino—me portan ab tentinas;
y l' ventre no s' recorda—lo qu' es menjá calent.

La patria m' doná un títol—en cambi de pessetas
perque al jovent que puja—pogués deixá ilustrar....
la pols cubreix las taulas,—los llibres y llibretas,
j'no m' pagan las mesadas—y l' títol m' he menjat.

Recursos ja no' m quedan—per viurer com persona,
ni res per rosegarme—pitjor qu' un ratolí...
al menos tingúes *Fléuris*—la xella fora bona,
mes ara d' escubertas—no n' fan de pergami...!

¡Que vinguin ab discursos—los sabis de valia
en alta veu cantantne—que l' mon marxa al progrés
no menjo ni soch sombra—de lo que vaig se 'un dia,
en mi se veu la prova—que marxa ab retrocés.

¡Que trista qu' es la vida—la vida condemnada
del home qu' al llevarse—ja sap qu' ha de trová,
la taula á totas horas—sens veurer may parada
y las butxacas vuydas—y gana... per menjá—».

¡Badall dels horrorosos—sa llengua deixá muda
badall que may parava—pel pobre desdixat...
sa boca obrintse... obrintse—mes sempre ab forsa ruda...
fins á perdres el mestre—sent re en la inmensitat!

ROSSENDO ARÚS Y ARDERIU.

— 45 —

PREMI DE LAS TRES GRACIAS

IMITACIÓ DE UNA FONT DE PASTEL

ofert per lo Guerrer Verge.

ADJUDICAT AL SONET

LA RAMBLA DE LAS FLORS.

Flors socials.

Brugit creixent de veus enrugalladas;
exposició constant d' homes y donas;
de noyas trasformadas en jamonas;
jamonas en donzellas trasformadas.

De tipos ignorants que de vegadas
reportan á la ciencia greus estonas;
d' ulleras que per' altres son mes bonas
que pera 'l qui las porta als ulls posadas.

Olors, barreja cruel de cent materias,
que forman un espay d' estranys vapors;
lloch 'hont alguns cubreixen sas miserias;
Bressol y tomba de desdenys y amors;

miradas dolsas, trepitxadas serias...
Aixó en la Rambla 's troba de las flors.

ROBINSON.

ADVERTENCIA.

Lo folletí hont publicuem tot lo premiat en lo humorístich certámen de *Lo Niu Guerrero*, comensá en lo número 8.

CERTÁMEN ARTÍSTICH

DE

LA LLUMANERA.

ALS ARTISTAS CATALANS.

La redacció de *La Llumanera*, entusiasta sempre per las glorias de Catalunya y desitjosa de contribuir d'algún modo al foment de las Arts, ha resolt obrir un certámen de dibuix, al qual invita á tots los artistas catalans, dintre y fora de Catalunya.

Las BASES DEL CERTÁMEN son las següents:

1.ª—S' ofereix un premi de 200 pessetas, publicació en *La Llumanera* y 25 exemplars del número en que s' publiqui, á la mellor composició que il·lustri un d' aquets assumptos: Las glorias de Catalunya, ó bé lo poema d' En Jascinto Verdager, *La Atlántida*.

2.ª—Com accésit s' ofereix la publicació en altre número de *La Llumanera*, 25 exemplars y lo cliché en metall, á la composició que segueixi en mèrit.

3.ª—Los dibuixos han de ser fets ab tinta xina sobre paper vitela blanch, y las dimensions han de ser de 32 centímetros per una banda y 52 per l' altra.

4.ª—Los dibuixos han d' enviar-se abans del dia 10 de Novembre vinent al representant de *La Llumanera*, En Frederich J. Garriga, Asalto, 1, 3.ª Barcelona, enrotllats, sense nom d' autor y portant un lema, y deurán anar acompanyats d' un plech tancat que continga lo nom del autor y porte en lo sobre lo mateix lema de la composició.

5.ª—En los periódichs de Barcelona y en altre número de *La Llumanera* se publicarán los noms de las personas que formen lo jurat calificador, que serán artistas y escriptors coneguts, de la capital del Principat.

Preguem á tots los periódichs de Catalunya que, en benefici dels nostres artistas, reproduhescan aquet cartell.

Nova York 25 de juliol de 1877.

La Redacció de LA LLUMANERA.

L' HOME.

XII.

LAS MANS.

la mà de Deu 'm determino á amohinarvos un poch, parlant de las màs y ab tot de que en aixó d' escriure soch un xich curt de mans, me decideixo á comensar ab la

confiansa de que en bonas mans he caygut.

No tinch l' intenció d' omplir una mà de paper parlantvos sempre del mateix, per al contrari, en bonas mans està 'l pandero, sen jo un d' aquells que no poden tenir entre mans cap objecte, ni sols cinch minuts.

***

Disposa l' home de dos mans, per satisfer en tots los cassos de la vida, las múltiples y variadas manifestacions de sas necessitats.

Axis es sabut que tant las utilissa per llimpiarse, com que la una mà renta l' altra y las dos la cara, com també per allargar las mans á un necessitat; tant per demostrar senyal d' aplauso, com per amenassar á algú.

***

També s' diu d' alguns qu' han untat las mans de qui, per alguna malifeta 'ls podia castigar, com se conta d' altres que sempre tenen la mà á l' espasa disposats á defendre cualsevulga persona ó partit, que després de rebrels á mans besadas paguin bé.

***

Las mans son una de las parts del home que li donan mes importancia en totas las maneras en que aqueixa s' pugui detalladament estudiar.

Si no, recorreguen en totas épocas l' Historia y á mils trobareu los cassos en que las mans han donat celebritat á mortals.

Entr' altres, veureu, com per tenir bonas mans se recorda ab admiració 'ls noms d' una legió d' artistas y pintors insignes; com lo rentarse las mans en un moment determinat fá qu' encar tothom esmenti á Pilats; com lo sé entés en Jochs de mans dona llustre á certs homes y que molts per la circumstancia d' esser llarehs de mans, s' han podrit en los racons d' humits y foscos calabossos.

***

No soch jo d' aquells, que després d' haberse lligat las mans ab alguna paraula, vulgui desistir de cumplir lo promés, y encara que fent la rialleta algú de vostés digui que bé s' coneix que no sé ahont tinch la mà dreta, no plego las mans y altra volta prossegueixo.

***

Ab la mà s' empunya 'l cetro, las riendas del caball y del govern y fins també la mà de morter y axis com quan som petits parém la mà per rebrer las palmetadas del senyó mestre, al esser grans per rebrer algun diné ó regalo també la solém parar.

Tant entre los que tenen la sanch blava, com los que son de baixa mà, acostuman á dir que donan la mà á una dona, quan ab ella s' volen casar, y temen per igual tant en culpabilitat com en ignocencia caurer en mans de la justícia.

***

Sempre he sigut enemich de fer ó dir mal d' algú per sota mà, ans al contrari, al esser axis atacats alguns que tenen las mans foradadas, sempre he prés sa defensa, puig que al posarme las

— 46 —

PREMI

DE

UN TOMO D' EPÍGRAMAS CATALANS

ofert per la redacció dels JOCHS FLORALS.

ADJUDICAT AL SEGUENT

EPÍGRAMA.

La hermosura es gran d' Elena;
sobre tot... vista d' esquena.

Bon.

— 47 —

PREMI DE DOS ACUAREL-LAS

ofert per un Mestre sense noys.

ADJUDICAT Á LA POESIA

¡LO MESTRE D' ESTUDI!!

¡Una gracia de caritat!

De robà feta á trossos—vestit á la lleugera,
ab cara de miseria—mes que étich, transparent,
un mestre dels d' escola—que s' deya senyor Pera,
aixís tot badallantne—sas queixas dava al vent.

«—Que hermosa qu' es la vida—la vida regalada
del home que al llevarse—ja sap qu' ha de trová,
la taula á totas horas—ab bons menjar parada,
y las butxacas plenas—de quartos á bessá.

Quant sento qu' ab discursos—los sabis de valia
en alta veu pregonan—que 'l mon marxa al progrés
si foras no m' mancavan—«¡Mentida!» els hi diria,
en mí la prova tenen—de ser ben al revés.

mans al pit he vist que comensant per mí no hi ha en lo mon cap mortal perfect.

Tampoch m'agrada *carregar la mà* al infelís que ha caygut en falta y per més que aqueixa siga tal que aparegui estar *deixat de la mà de Deu*, prefereixo donarli la mà y provar si 'l puch tornar al bon camí pera que vostés me dongan un picament de mans.

ANDALÚS DEL CLOT.

La mà, aquet membre que comensan per la munyeca acaba pels dits, es una de las parts mes essencials del home, pero com en tot lo del mon hi ha de mes y de menos, de lluny ja's comprendrà, qu'el pobre, la necessita mes qu'el rich, y que al Burgés no li farà tanta falta com al treballador.

La mà es un dels membres executors dels desitjos del home. En ella es ahont principalment resideix lo sentit del palp, per lo qual sabem si 'l objecte que está en contacte nostre, es fret ó calent, fi ó grosser, etc., etc.

Quántas vegadas no la hem malehida la mà! Sobre tot quan al ser petits rebiam una d'aquellas *bofetadas* qu'ens feyan veure las estrellas! Encara m'recordo quant per sobre d'ella, me hi fregaba una cabessa d'allis, perque al crit de *pare Vd. la mano* podés rompre ab deu mil micas la palmeta del senyó mestre.

Sense mans! ¿qué fora la humanitat? si per desgracia aquet cas arribés, ja podriam donar un adeu als *renta mans*, un altre á las *guanterías*, ja al nin petit no podriam ferli lo *ball manetas* ni la *ma morta*, ni s'trobaria cap bon Jan que anés ab lo cor á la mà, ni s'podria tocar lo timbal, puig faltarian las *manetas*, ni podriam trobar un hom ab las *mans plegadas*, axí es que tothom treballaria..... mento, puig quels homes sense mans no podriam treballar, no's cultivaria la terra..... aquesta no daria sos fruits y en resúmen lo mon finaria y es tant cert tot aixó com l'adagi d'En Fortuny que á la *ma closa* no li deya *puny*.

Trist ha d'esser per l'home que al ser jove li faltin las mans, puig que ha de veures privat de poder recorre lo mon ideal baix l'efecte que produeix lo senzill contacte de la mà petita y redoneta de la nineta del seu cor, (no's queixarán pas per falta de poesia). Compadeixo al home *mánco* ó *manzól* com alguns l'anomenan.

Per retgla general s' diu qu' el home vil, pot tardar mes ó menos, pero que al fi cau en *mans de la justicia*, luego aquesta no es *mánca*; pero suposém que ho arribes á serho ja tindriam que mes de quatre cops no hi podria habérhi *besa mans*, ab descontent d'algu qu'en aytal dia llueix lo seu frach y corbata blanca. (No parlo per En Carlos Altadill.)

Vaig á donar l'últim cop de mà á aquest article dihent que si algu desitja saber mes permenors sobre las mans qu'es vegi ab En Canonge, que ell es l'héro del *joch de mans*, y podrà esplicarshi tot lo que me hi queda dintre 'l tinté. Siga com siga, com que may m'han xocat ni las responsabilitats ni 'ls compromissos, de tot lo que hi dit, me'n rento las mans.

CÁRLOS GALCERÁN.

VETLLANT.

I.

Es nit clara, serena.
L'oreig las plantas ab temor ne besa,
Lo mon dorm sense pena,
Y si algu vetlla, tal vegada resa.

Entorn d'una masia
Un aucell va saltantne d'arbre en arbre,
Y ab molt trista follia
Xiula, y lo cor ne converteix en marbre.

Un raig, com gran guspíra
De 'l astre que en lo cel los somnis guarda,
Entre el fullatje 's tira
Y á dintre la masia á entrar no tarda.

Per un finestral entra,
Tal volta sorprenent dos aymas puras:
Mes jay! se reconcentra
Sols al sorprendrer dols y desventuras!

Núvol negrench s'oposa
Entre la lluna y la dormida terra,
Com sombra misteriosa
Que vol taparne la mundana guepra!

II.

L'angel de mort, ne vola
Dins una cambra, ahont n'hi ha una morta,
Y ahont se desconsola
Una velleta que molts anys ne porta.

Trista llántia espetega
Llensant espurnas, y son cor s'esglaya,
En tant la vella prega,
Y á sas veus plenas de dolor desmaya,

Sa mà rotlla un rosari;
Son esguart fica á un jovencel que plora
Cerca al lliit funerari
Hont negat de sospirs morirme anyora.

Los blanchs y glassats llavis
Lo front ne bésan ab cegat deliri,
De la morta, hont ressábis
Deixari volen de lo cruel martiri.

—Ma vida se'n va ab ella
Ne diu lo jovencel que 's desconhorta
—Si viva era molt bella
Molt mes ho es are que la beso morta!

III.

Pintada papallona
Volta ab misteri la gelada testa
Besantne la corona
De 'l cos exánim que perfums li presta.

Molt prest la vella s'alsa
Y un raig de lluna dins la cambra entraba:
Lo trist cuadro realza
De l'óliva los cants que al bosh llensaba.

Al jovencel volteija
La papallona ab sas hermosas alas,
Y ab ánim aleiteja
Cercantne lo camí de etéreas salas,

Lo jove y la velleta
Darrera d'ella á la finestra córran,
Y en la immensitat quieta
Las negras sombras á son vol descorran.

Veuen la gloria bella
Ahont la papallona s'assentaba.
Y observan que es aquella,
L'ayma de 'l cos que 'l desconsol vetllaba!

VICENS BARUTA Y VALLS.

ERRADA.

En la segona columna de nostre número anterior ó sia en la revista de la *Festa Literaria de Sans*, allá 'hont diu *Ells SON uns sants de la esglesia*, deu dir: *Ells SEMBLAN uns sants de la esglesia*, del contrari no hi cabria la critica que l'acompanya.

EN PAU DESCANSI.

Ab tot lo sentiment del cor hem de manifestar que ha mort lo reputat escriptor catalá En Felip de Salta Palomeras Cruixent.

Sembla que Catalunya tinga pronosticadas perduas tant sensibles de quan en quan.

Nos coloquem entre 'l trastorn de la familia y sos amichs.

ART.

Habem llegit en un diari que 'l famós prestidigitador Sr. Blanch, toca magníficas pessas, ab un instrument compost de afinadas copas.

Sempre habem admirat al prestidigitador, y aplaudim al copólech.

PERIÓDICHS.

Nos han dispensat lo favor de visitarnos la interessant revista tipo-autógrafa de educació y recreo, *La Ilustració de la Infancia*, que 's publica en Madrit, lo setmanari polítich humoristich *El Duende*, que també veu la llum pública en la Cort y *El Entreacto*, (de Málaga) antes *El Cetera*.
Ah moltíssim gust 'ls hi tornem lo saludo.

A LA MEVA RASPA.

¡Oh! Raspa, raspa, rasposa
flor del sistema raspall
malehida siga l'hora
que 'ls meus ulls te van filar.
Era una tarde ¿t' recordas?
ballabam en Novetats
tu anabas tota rissada
y..... no m'hi fasses pensar.
Vaig ferte una rialleta
un' altre me'n vas tornar
vaig dirte:—Adeu aixerida
—¡Pobre gent!—Vas contestar
—¿Ballem un xotis?—¡Ballemlo!—
vas di agafante al meu bras
y tot ballant ¿te'n recordas?
¿te'n recordas tot ballant?
Sortim: t'acompanyo á casa
sens arribarte á fallar
sols vas dirme:—¡Llarch de dits!
no soch piano per tocar 'm—
Desd' aquell dia..... no: vespre,
pero vaja, tan se val,
entre setmana parlábam
y 'ls diumenges á ballar.
Tu 'm deyas:—Noy que t'estimo—
y jo m'ho creya ¡babau!
perque mocadors me dabas,
colls, corbatas y algun ral
pero avuy, Raspa traidora,
avuy, dona sens pietat,
te desfaria la cara
sino t'hagués de fer sanch,
perque m'ha dit la cuynera
que ab un assistent molt alt
quan vas á la Boqueria
festejas un rato gran.
Si es aixis ja estás ben llesta
si es aixis no 'm busquis pas
que ab lo meu amor no hi jugan
una raspa y un soldat.

PERICO MATALASSÉ.

PRENGUEU CANDELA.

Copiém de la *Llumanera de Nova York*.
«Los catalansson gent de gresca. Potser hi ha poch pobles en lo mon tant amichs de divertirse com los catalans. Y s'ha de confessar que al mateix temps que saben divertirse, gastan poch.

Hi ha personas que creuen que no deu parodiarse una cosa bona. Nosaltres pensém més filosóficament. La tendencia á parodiar es innata en alguns homens, segurament perque, com diu En Darwin, son descendents dels primers micos. Donchs ja que no's pot impedir la parodia, deixém-la estar, que si an algu ha de fer mal será an ella mateixa. La parodia no pot may traurer lo mérit á las cosas que realment lo tenen; per lo contrari, lo posa més en relleu. La lley dels contrastes ó de las compensacions fá que en aquet mon á tot lo bó y bonich se li busqui la par dolenta y lletxa. Quasi may se parodia alló que no val res. Vol dir, donchs, que la parodia dels Jochs Florals, no destruirá lo mérit y la importancia que tenen los certámens poétichs, del més de Maig á Barcelona.

Lo *Niu Guerrero* es una societat de jóves de bon humor, y aixis com als del *Gavilan*, *Paloma* y *Taller* *Ambul* els hi dava l'humor per altrás cosas, al *Niu Guerrero* li ha donat per parodiar los Jochs Florals. Ademés, segons ens escriuhen de Barcelona, l'objecte del *Niu Guerrero* no es fer burla dels Jochs Florals, sino procurar lo medi de que 's dongan á coneixer alguns poetas satírichs y festius, pera que la nostra literatura floresca en tots los géneros.

Per aixó lo *Niu* convoca á certámen á tots los poetas de la gresca, oferint premis á las composicions més desgarratadas que s'presentessen. Lo acte de la festa, que se celebrá en lo *Teatro del Circo*, y las principals composicions premiadas, las ha il·lustrat lo nostre corresponsal en la plana que veurán los nostres lectors. La falta de lloch no ens permet donar més explicacions de la festa, pero com la *Llumanera* es una revista de *Noras y Gresca*, ja publicarem algunas de las mellors composicions premiadas.»

TOROS.

Lo diumenge passat feren en lo Torin la parodia de una corrida de toros y la de las bestias fieras. Al objecte hi havia molts homes que feyan lo bestia y un que feya de domador. Sembla mentida que hi haigi qui pagui per veure espectacles tant bestials.

LO GOS Y L' OS.

FAULA.

Un gosset llepaba un os que en lo carrer fou llessat y l' os l' hi digué admirat:—Ay, ay, perque 'm llepas gos? y ell l' hi contestà cremat—Primer perque tu no ets such y 'l segon perque no puch engollirte tot plegat.

Encar que be 's dissimuli l' adulació es sols falsia per tan lo ser que t' aduli es un pou de hipocressia.

S. CORT.

NOVETATS.

Lo dissapte anterior fou sumament aplaudida la tragedia del llorejat poeta catalá En Victor Balaguer, titulada: *Coriolano*.

Particularment la eminent actriz senyora Pezzana s' hi distingí com sempre, aixís com feu rellevar sas facultats lo reputat actor senyor Mariscal.

ESPANYOL.

Dimars s' estrená la revista taurómaca en dos actes *A los toros* que va ser molt ben rebuda y aplaudida.

Segons nos han dit, una vegada acabada la contracta de la companyia de zarzuela, en funcionarà un altra de dramática baix la direcció del conegut director y primer actor Sr. Valero.

BON RETIRO.

Dissapte á benefici del primer actor y director don Rafel Ribas á qui feren varios regalos tots lucosos y de bon gust, s' estrenaren las pessas *Sort qui t' ha de nostre company* En Salvador Cort y *A fiestas de la Pilarica* de nostre amich Perico Matalassé y nostre compay En Gestus.

En quan al éxit de las obras deixém per sentat lo que han dit los diaris locals repetint tants sols que 'ls autors foren cridats en escena y aplaudidas las obras.

Dimars feu son benefici lo senyor Estrella que va estar admirable en lo *xino* del ball *Las naciones* y en lo valenciá de la *danza Valenciana*.

No cal dir que 'l van obsequiar, sobre tot, ab estrepitosos aplausos com may s' havia vist.

Avuy divendres fa son benefici la primera actriz senyora Echenique estrenant una pesa titulada *La Noya cullidora*.

TIVOLI.

Avuy divendres s' estrena per benefici de la triple Sra. Viada, un aprofit original de 'l conegut autor don Gerardo Blanco.

La setmana que ve 'ns ocuparem de dita obra.

Lo divendres próxim tindrà lloch en aquest teatre lo benefici de lo conegut primer actor y director cómic En Jaume Molgosa.

TEATRE DE LA COMEDIA

La compayia que dirigeix lo primer actor senyor Gutierrez va guanyant las sinpatias del públich, Estant prompte á ensejar una obra de Májica que está escribint un amich nostre.

A ROSER.

Quan te veig tan *ressatada* que la *sal* te veig per tot esclamo:—No fas per casa que á mí tot m' agrada dols.

Si ton cor no fos tant fals podrias rebre 'ls parents mes, Roser, lo que rebs are es tan sols algun bolet.

JOSEPH CAMPDERRÓS.

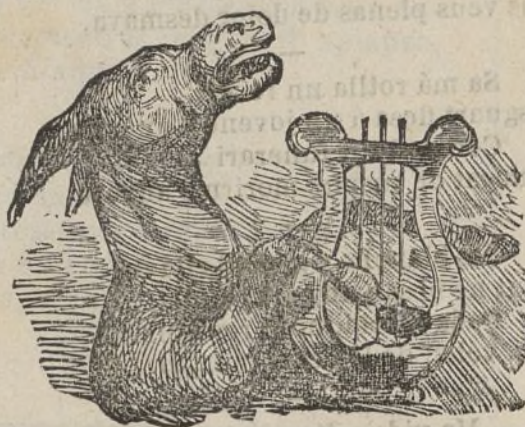
CASSOS CASSATS.

Una gitana véjé lo cuadro que representa á Moisés fent brotar las aguas de la penya Oreb, y en lo que mes se ficsá, fou en los dos raigs de llum que á manera de banyas pòsan los pintors al gran guia d' Israel.

Als pochs dias veje un altre cuadro que representaba á San Miquel trepitxant al diable.

—¡Ajá! digué, misté el chavó tan empingorotao en aquel cuadro amenazando con una pala á tanta gente, y aquí un solo soldao de semana santa le ha dao mulé y lo ha rendio.

LA PAPALLONA

Un Ase 's ficá en la testa qu' havia d' adquirir fama, *pulsant la tira* pèl públich que no está per *asenadas*.

Y creyentse molt *graciós*, en la *Campana de Gracia* va volguer ficar la *pota*: mes com qu' era tant sabata, á la pila dels *bunyols* sempre 's veyá en la *Campana*.

Va provarho al *Jochs Florals* y cansat ja de *carbassa* va pensar de fe un *periódich* per posá 'l que desetxaban los que no admeten *bestiesas* y molt menos *burricadas*.

Al objecte buscá un nom bèn poètic; puig pensaba que en lo nom está lo tot quan lo tot es la substancia.

No obstant lográ omplí un paper de *garrofus* y de *palla*: *Papallona* l' hi posá y llavors per mes venjansa, á n'als demés *setmanaris* que *carbassa* l' hi donaban los clavá en son *mamarratxo* pintats dintre d' una *gàbia* tractantlos á tots de *bestia* no veyent qu' eran *brams d' ase* que no puján may al cel ni passan may de la *estable*.

Mentres tant ell satisfet prefereix *gastar la plata* pensant que encar hi ha *ignorants* que creuran la seva *farsa*. Mes, son pobre *setmanari* ja han vist los punts que *calsaba*: ell ne diu *La papa-llona*: y 'l públich LA PAPA-NATAS.

GESTUS.

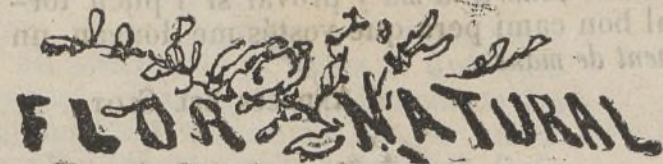

PESCANT.

Ya la canya ab rabia tiro ¿volen mes casualitat? allavors lo cordill miro y la gamba s' han menjat

Mes que deu ferho ¡ay caram! que ab tant *esqué* no tinch pesca? y un senyó molt de la gresca diu:—No veu que no hi ha *l' am*?

N. NAVARRA.

Ma primera es una lletra, la segona afirmació ma tercera nega sempre y 'l tot, punt de reunió.

OILÉRIA.

Si 't dich que ta mare es morta ¿que farás? ¿Que desitjas de la nina qu' aymas tant? Respon y prest durli novas ja podrás.

TOSSINAYRE.

Lo nom d' aquesta senyora y 'l de la Flor natural lo sabrán dissapte próxim si no l' han endevinat.

NOM DE LA FLOR NATURAL

DELS «JOCHS FLORALS» PASSATS.

MA-RIS-CAL.

NOM DE LA ANTERIOR

REINA DE LA FESTA.

Donya endavinalla SETMANARI.

MEMORIA DEL SENYOR SECRETARI

DE AQUESTOS «JOCHS FLORALS»

De las composicions rebudas en secretaria fins á las 12 del mitj dia del dimecres anterior, ha resultat lo següent

JUDICI DEL CONSISTORI.

Premi de prosa: Toros.—*Accésit*: Revista.—*Mencions*: Pensaments.—Cuentos.

Premi de vers: Balada.—*Accésit*: Epitalami.—*Mencions*: Desigualtat.—Al Niu guerrer.—Ara veyas qui ho diria.—Cantars.—Segar.—A un altre.

Premi d' humor: La papallona: *Accésit*: Un infelís.—*Mencions*: Tunyina.—Barret y gorra.—Cuento.—Altre castellá.—Quin xasco.—Epigrama.—Mon rival.—Joch de cartas.—La forsa.

Carbassas: Dulsura.—Cansons.—Tempestat.—Un filarmónich.—Tonto.—L' heu vista?—Lo pare y la filla.—Epitafi.—Dolora.—Deu n' hi dó.—Tot passa.—L' hi dire si, si.—Deu cansá.—Tenir gana.—Un compromís.—Quina deya vrita?—Pantorrillas.—A la Banda.

Lo que 's fa públich pera satisfacció dels interessats.

LO SECRETARI.

SE VEN

Una barberia en un bon punt del *Ensenace*, informaran en la redacció d' est setmanari, Riera Alta, 11, baixos, imprenta.

LLIBRERÍA Y PAPERERÍA

Y DEPÓSIT DE MÚSICA

DE M. PUJOL Y MARTINEZ,

Rambla d' Estudis, n. 3.

En dit establiment se trova de venda la

SENS RIVAL EN LO MON

TINTA DICRÓICA

comunicativa, senzilla y de colors

¡MILLOR QUE TOTAS LAS CONEGUDAS!

No oxida las plumas ni castiga 'l paper.

Papers pera escriure, de totes classes.

	Rs.
BIBLIA DE LA HUMANIDAD, per Michelet.	12
LAS MUJERES Y SUS NOMBRES.—ELLAS.	6
FULLAS SECAS, (poesias de D. S. Alsina).	2
MANUAL DEL PINTOR á la ayguada y al lavad.	10
CATECISMO de los Maquinistas y fogoners.	24
EL MODERNO DESTILADOR LICORISTA.	
Obras de Koch, de Verne, Mayne-Reid, Aimard y altres celebrats autors.	
Se admeten suscripciones á la Ilustració Espanyola y Americana, Moda y Correo.	

Secretaría: RAMBLA D' ESTUDIS, N.º 3, LLIBRERÍA.

Barcelona: Estampa de Pere Casanovas y C.ª Riera Alta, 11.